



Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1541. usque ad annum 1546

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1770

VD18 90118510

§. 69. Contentio de auctoritate sacri textus, nec non de versionibus S.
Scripturæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66615](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66615)

ponere, ac Christiano populo tradere ^{Sæcul. XVI.}
 consultum foret, dummodo id non sine ^{A.C. 1546.}
 debita circumspectione fieret.

§. LXIX. 1

Contentio de auctoritate sacri Textus, nec non de versionibus S. Scripturæ.

In sequenti Congregatione agitabatur quæstio, an pro sana sacri Codicis intelligentia ad primævum, seu ut vocant, *originarium* textum esset recurrendum? inde vero captata occasione acrior, quam unquam, exorta est disceptatio inter quosdam Doctores, quorum quidam varii idiomatis peritia erant insignes, alii vero nulla linguarum scientia imbuti. Porro Aloysius Cataneus circa hanc controversiam his verbis sententiam suam proposuit: *Ad hujus articuli determinationem nihil afferri potest magis appositum, aut horum temporum occasionibus magis accommodatum, quam judicium Cardinalis Cajetani, in Theologia celebratissimi, qui a pueritia huic studio deditus, mira ingenii felicitate, & labore indefesso inter sui sæculi, & superiorum aliquot sæculorum Theologos merito primas obtinet, cui in doctrina cedere, & a quo edoceri, neminem eorum, qui adsunt, Præsulum, aliorumve Doctorum pudere debet.*

Car-

Sæcul. XVI. A.C. 1546. *Cardinalis hic, cum anno millesimo quingentesimo vigesimo tertio Legatus in Germaniam proficisceretur, sedulo pervolutabat, qua ratione, qui ab Ecclesiæ tramite exorbitassent, possent in viam revocari, aut hæresiarchæ errorum convinci; huic malo unicum reperiebat remedium in peruestiganda intelligentia contextus ad literam sacre Scripturæ in ea lingua, qua primum fuit conscripta, eaque de causa reliquum vitæ suæ tempus, nempe totos undecim annos, uni sacre Scripturæ studio impendit, non Latina versione, sed ipsis fontibus, in veteri Testamento, textu Hebræo; in novo Testamento, Græco, diligentia sua expositis, & illustratis, & quoniam nullam ipse earum linguarum cognitionem haberet, in utraque lingua peritorum operam adhibuit, qui textum Scripturæ verbum e verbo redderent, ut ex ipsius operibus in sacros libros scriptis apparet. Bonus ille Cardinalis dicere solitus, intelligere textum Latinum, non esse intelligere Verbum Dei, quod errare non potest, sed vocem interpretis erroribus obnoxiam, hinc ab Hieronymo verissime dictum fuit, Donum prophetandi, & libros sacrosanctos conscribendi proficisci a Spiritu sancto, sed eosdem libros in aliam linguam transferre esse humanæ peritiæ opus: queribundusque vovebat ex animo, ut superiorum Sæculorum Doctores eam rationem tenuissent:*

sent: tum enim hæreses Lutheranas locum non fuisse habituras. His addidit Cata-
 neus, nullam translationem posse probari nisi repudiato Canone, ut veterum dist. IX. qui censet, veteris Testamenti fidem de Hebræis voluminibus examinandam: novi vero, normam Græci sermonis desiderare. Qui unicam interpretationem pro authentica agnoscit, ei D. Hieronymus, alii-
 que omnes interpretes damnandi videntur. Ea enim semel agnita, nullus est aliarum, quæ non sunt authenticæ, usus, frustra-
 que incerta atque infirma proferuntur debellandis hostibus, ubi firma habentur, quæque certam spondent victoriam. Illud cum D. Hieronymo & Cajetano pro comperto tenendum censeo, nullum esse interpretem, qui non possit errare, quantumcunque adhibeat industriam, ne ab originali defleat: neque minus certum, si sancta Synodus unam aliquam interpretationem ad genuinum contextum examinare & emendare contendat, Spiritum illum sanctum, qui in rebus fidei Synodis præsidere solet, Patribus Concilii in eo opere sic adfuturum, ut ab errore non sit metuendum, atque ejusmodi versionem sic examinatam ac probatam, pro authentica meritissimo habendam. Ego vero non ea sum confidentia, ut absque istiusmodi examine versionem audeam approbare, aut Spiritus sancti præsidium mihi polliceri, nisi sancta Synodus ita
 sta-

Sæcul. XVI.
 A.C. 1546.

Sæc. XVI. A.C. 1546. *statuat, maxime quod in Apostolorum Concilio sedulam disquisitionem præcessisse observem. Verum cum hoc opus, hic labor, annorum decades requirat, neque temere suscipiendus sit, mihi quidem consultissimum videtur, res eo, quo mille ac quingentis annis fuerunt, statu relinquere.*

§. LXX.

Pro Vulgata editione plurium Theologorum sententia.

*Pallav. l. 6.
c. 15. n. 2.*

Verum pauci admodum Catanei sententiæ adstipulabantur, communis autem aliorum erat opinio, vulgatam editionem ceteris omnibus esse præferendam, quam in rem ita perorabant: Ea versio, quæ retroactis temporibus in Ecclesiis lætitata, & in Scholis recepta fuit, pro divina, authenticaque in omnibus suis partibus necessario habenda: alioqui victas manus Lutheranis dabimus, atque infinitis hæresibus, perpetuisque per Orbem Christianum tumultibus januam aperimus: Doctrina enim S. Matris Ecclesiæ Romanæ, aliarum omnium Magistræ, a Pontificibus Romanis & scholasticis Theologis, in aliquo sacre Scripturæ loco, magna sui parte est fundata: potestate vero unicuique facta in loci ejus versionem inquirendi, utrum fidelis sit, nec ne, vel cum aliis interpretibus eam comparando, vel contextu Hebræo, & Græco consultis,
tum